

skedigede Officerer, men tager Hensyn til de Folk, der have siddet som Skrivere i en Snes Aar eller længere. Jeg tror, det vilde vække en meget stor Tilfredsstillelse blandt de Underofficerer, fra hvem Skrivelserne blive rekruterede, at de kunde have nogen Udsigt til, at de, naar der er gaaet 10—15 Aar f. Eks., kunde rykke op til en Assistentplads i Stedet for at sidde som Skrivere saa længe, som Tilfældet er nu. Der sidder en, der har været Skriver siden 1873, og en, der har været det siden 1875. Det forekommer mig, det vilde være et Billighedshensyn, og det vilde glæde mig, hvis den højtærede Krigsminister mente, han kunde tage dette Hensyn.

N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Den højtærede Forsvarsminister mente, at de Betragtninger, jeg fremsatte her ved anden Behandling, burde være fremsatte ved første Behandling. Men de bleve fremsatte ved første Behandling. Jeg fremsatte dem to Gange. Jeg har gjort det baade i den ekstraordinære Samling og i indeværende Samling. Naar jeg saa i Udvalget hævdede den Anskuelse, som ogsaa er udtrykt i Betænkningen, ved jeg ikke, hvad jeg skulde gøre mere. Selvfølgelig, naar ikke Krigsministeriet vil gaa med til en saadan Ordning som den, jeg havde tænkt mig, at vende tilbage til det gamle, nyttede det ikke, om jeg vilde fremsætte Forslag om en ny, da det krævede en Medvirkning fra Krigsministeriets Side, som jeg ikke kunde gøre Regning paa, saa længe Krigsministeren var af modsat Mening.

Den højtærede Minister talte om, hvad jeg havde sagt om Udgifterne. Jeg har sagt det paa den Maade, at det sædvanemæssige var, at naar man fik forelagt et Lovforslag, der krævede Udgifter, fik man at vide Udgifternes Størrelse, det kom af sig selv, det behøvede man ikke at bede om. Det var altsaa ikke en Anke, rettet mod den højtærede Minister, jeg fremsatte. Det var noget, jeg rettede mod tidligere Regeringer, fordi det var kommet paa den Maade, som sket var. Og naar man saa let fik det, som jeg tillod mig at gøre opmærksom paa, behøvede jeg ikke at tilføje noget. Da jeg i Udvalget anmodede om at faa et detailleret Budget, imødekom man dette Ønske som en Indrømmelse lige overfor mig. Skønt det var noget, man ikke kunde nægte mig, blev det betragtet som rent overflødigt, og naar vi overhovedet fik det i rette Tid, skyldes det den ærede Ordfører. Det gik ikke

saa overmaade hurtigt. Marineministeriets Budget har jeg først set i dette Øjeblik.

Endelig kom Ministeren med en Bemærkning til mine Udtalelser om den nye Æra, der blev indledet i 1868. Det forekommer mig, det var en overflødig Bemærkning, da jeg derom ikke har henvendt et eneste Ord til den højtærede Forsvarsminister, der staar fuldstændig ukendt med Forholdene i Krigsministeriet tidligere og kun grunder sin Erfaring paa den Tid, han har været indenfor Krigsministeriet. Jeg ved ikke en Gang, om der er forefaldet Forfremmelser i den Tid, den højtærede Krigsminister har været Krigsminister. Mine Bemærkninger kunne altsaa ikke sigte dertil, jeg henviste udelukkende til en tidligere Tid, og hvad jeg der har sagt, er fuldstændig korrekt. Det kan jeg faa Vidnesbyrd om fra mange forskellige Sider. Men, som sagt, naar jeg saa, at jeg ingen Tilslutning fik til mine Anskuelser, var der for mit Vedkommende ingen Anledning til at stille Ændringsforslag paa noget som helst Omraade. Men jeg skal nævne en enkelt Ting og blot en enkelt Ting, og det er, at jeg vil anse det for det heldigste, netop fordi man — og det synes at være en Modesag nu — har civile Krigsministre, at man altid har en fast Direktør, saavel i Krigsministeriet som i Marineministeriet, for at have en Mand, som kan bevare Kontinuiteten paa rette Maade og være kendt med alle Forholdene, som det er nødvendigt, for at han kan være den Medhjælp for Ministeren, som denne behøver.

Efter dette skal jeg vende mig til den ærede Ordfører. Jeg har sagt, det var blevet Statsskik siden 1905, at for at blive Minister skulde man først være Medlem af Folketinget og dernæst Medlem af Regeringspartiet, der forlangtes ikke andet og mere. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at man dog havde taget en Udenrigsminister fra et andet Sted. Det er den Slags Pindehuggeri, man rolig kan springe over, det var ikke dertil, jeg sigtede. Nej, jeg sigtede til, at man den Gang satte Sagkundskaben paa Døren, ganske vist kun paa et enkelt Omraade, men i Virkeligheden ogsaa paa andre Omraader. Tidligere var det nødvendigt, naar man tog en Minister, at det var en Mand med Kendskab til Forholdene og Administrationen. Men nu forlanger man kun en Mand, der kan forhandle med Folketinget for at faa Lovene gennemførte. Det er det principale for en Minister nu til Dags, og Administrationen af den store